

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **MVDr. O. Ch., CSc.**, bytem X, zastoupeného: JUDr. Janem Vokálem, advokátem se sídlem AK Bratislavská 12, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2011 č.j. 2011/27042-421,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 29.6.2011 č.j. 2011/27042-421 **se ruší** a věc se vrací žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.520,- Kč, k rukám právního zástupce žalobce, a to ve lhůtě do 1 měsíce od doručení tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce Brno – město č.j. BMA-2011/131370-6 ze dne 15.2.2011, jímž byla žalobci uložena povinnost podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) vrátit podporu v nezaměstnanosti ve výši 82.878,- Kč za období od 16.3.2007 do 15.3.2008 ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí na účet Úřadu práce Brno – město. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že z důvodu souběhu trvání pracovněprávního vztahu a poskytování podpory v nezaměstnanosti v době od 16. 3. 2007 do 15. 3. 2008 vznikl přeplatek na podpoře v nezaměstnanosti v uvedené výši, a proto

je dle platných právních předpisů povinen jej vrátit. Při svém rozhodování vycházel z toho, že pracovní poměr žalobce skončil nikoliv výpovědí ze dne 11. 12. 2006, ale až uplynutím lhůty sjednané v pracovní smlouvě, a to k datu 30. 9. 2009, neboť žalobce a bývalý zaměstnavatel uzavřeli dne 23. 7. 2011 dohodu o narovnání, kde zaměstnavatel uznal neplatnost výpovědi z pracovního poměru a zavázal se zaplatit náhradu mzdy sníženou o částku rovnající se výši dávky - podpory v nezaměstnanosti. K žádosti o odstranění tvrdosti zákona správní orgán uvedl, že zákon o zaměstnanosti neobsahuje ustanovení o odstranění tvrdosti a že správní orgán je povinen rozhodovat v souladu s platnou právní úpravou. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí správního orgánu zamítl dle § 90 odst. 5 správního řádu. V odůvodnění žalovaný odkázal na znění ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti, ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, přičemž odmítl argumenty žalobce uvedené v odvolání.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím. Nejprve poukazuje na skutečnost, že postup správního orgánu I. stupně je v ostrém rozporu s postupem téhož orgánu v jiné věci, kde interpretuje spornou dohodu o narovnání zcela opačně a přisuzuje jí zcela opačné právní následky, a to vždy pro něho nevýhodně. S touto argumentací se žalovaný vypořádává tak, že nejde o tutéž věc, ale o dvě různé věci a dva různé předpisy a to věc vrácení podpory v nezaměstnanosti podle zákona o zaměstnanosti a věc započítání doby důchodového pojištění podle zákona o důchodovém pojištění.

Žalobce považuje názor správních orgánů za nesprávný, nezákonný a účelový. Citoval ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti s tím, že zákon sám pojem „doba trvání pracovněprávního vztahu“ nijak nedefinuje, avšak podle jeho ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) uchazeč o zaměstnání je povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci nebo jejich části, bylo-li příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení jeho pracovněprávního vztahu je neplatné a tento vztah trvá i nadále. Žalobce zdůrazňuje, že v daném případě nebylo rozhodnuto žádným orgánem, když Městský soud v Brně ve věci řízení o neplatnost okamžitého skončení pracovního poměru (řízení vedené pod sp.zn. 13C 88/2007) nerozhodl, namísto toho byla uzavřena pouhá dohoda o narovnání mezi účastníky řízení. Má za to, že dohoda o narovnání nemá povahu „rozhodnutí příslušného orgánu“, které jako nutnou podmínku pro povinnost vrácení poskytnuté podpory v nezaměstnanosti žalobcem požaduje výše citované ustanovení zákona o zaměstnanosti. V této souvislosti odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný odchyluje od svého právního názoru, když v podstatě cituje výše uvedené zákonné ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a to i přesto, že jinak argumentuje přesně zcela opačně.

Podle názoru žalobce skutkový a z něj vyplývající právní závěr žalovaného postrádá oporu ve skutkovém stavu, i v provedeném dokazování. Zaměstnavatel totiž nejen, že žalobci nevyplatil náhradu mzdy za předmětné období, ale neuhradil mu dokonce ani rozdíl mezi touto mzdou a vyplacenou podporou v nezaměstnanosti. Zaměstnavatel žalobci uhradil pouze 50% tohoto rozdílu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve rekapituluje průběh správního řízení. K námitkám uvedeným v žalobě žalovaný konstatoval, že u žalobce došlo k překrytí doby trvání pracovněprávního vztahu a pobírání podpory v nezaměstnanosti, když v důsledku uzavření dohody o narovnání, kterou žalobce dne 23.7.2010 uzavřel se svým bývalým zaměstnavatelem Veterinární a farmaceutická univerzita Brno, Fakulta veterinárního lékařství, IČ: 62157124, se sídlem Palackého 1-3, 612 42 Brno, bylo stanoveno, že pracovní poměr žalobce u výše uvedeného zaměstnavatele skončil až dnem 30.9.2009. Podpora v nezaměstnanosti, která byla žalobci vyplácena v období od 16.3.2007 do 15.3.2008, byla tedy vyplácena v čase, kdy prokazatelně jeho pracovněprávní vztah trval, neboť ten trval až do

30.9.2009. Dohoda o narovnání ze dne 23.7.2010 sice tak, jak žalobce správně uvádí, nemá povahu „rozhodnutí příslušného orgánu“ ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, avšak je potvrzením toho, že pracovněprávní vztah mezi žalobcem a výše uvedeným zaměstnavatelem trval až do 30.9.2009, tedy i v čase poskytování podpory v nezaměstnanosti, tedy je potvrzením, které vzniklo v průběhu soudního řízení. Podle žalovaného skutečnost, že následně byla žaloba vzata zpět a soudní řízení zastaveno, nemá vliv na závěr učiněný v tomto rozhodnutí. Neakceptoval závěr žalobce, že uchazeč o zaměstnání, který žaloval neplatnost skončení pracovního poměru, se po vyčerpání podpory v nezaměstnanosti se zaměstnavatelem dohodne, že jeho pracovní poměr skončil, čímž získá jak náhradu mzdy, tak i podporu v nezaměstnanosti. Takový závěr by byl podle žalovaného zcela v rozporu se smyslem poskytování podpory v nezaměstnanosti. Pokud jde o námitku žalobce, že mu byla zaměstnavatelem vyplacena pouze část náhrady mzdy krácená o částku rovnající se výplatě částky podpory i nezaměstnanosti poskytnuté úřadem práce, žalovaný uvádí, že ujednání mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem týkající se výše náhrady mzdy nemá vliv na stanovení povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti. Neuznal ani námitku žalobce, že úřad práce by měl požadovat vrácení podpory v nezaměstnanosti po zaměstnavateli, neboť zákon o zaměstnanosti stanovuje povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti právě osobě, které byla podpora v nezaměstnanosti vyplacena a která byla právě v tomto období v pracovněprávním vztahu, tudíž jí vyplacená podpora v nezaměstnanosti byla poskytnuta neprávem.

Žalovaný dále konstatuje, že na posouzení věci nemá vliv skutečnost, že zaměstnání u výše uvedeného zaměstnavatele, které trvalo od 1.4.1991 do 30.9.2009, nebylo v celé své délce i dobou důchodového pojištění. Jak vyplývá ze sdělení Městské správy sociálního zabezpečení Brno, zaměstnání žalobce od 1.3.2007 do 30.9.2009 nebylo dobou důchodového pojištění, neboť podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, se za dobu důchodového pojištění považuje doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu trval nadále právní vztah zakládající účast na důchodovém pojištění, pokud podle tohoto soudního rozhodnutí došlo ke skončení tohoto právního vztahu neplatně. Žalovaný argumentuje tím, že získání doby důchodového pojištění nebylo v této věci relevantní, protože byla posuzována existence pracovněprávního vztahu. Je přesvědčen o tom, že trval nejen do 28.2.2007, ale až do 30.9.2009, a tudíž žalobci vyplácená podpora v nezaměstnanosti v období od 16.3.2007 do 15.3.2008 byla podporou v nezaměstnanosti neoprávněně poskytovanou.

V replice žaloby žalobce opakuje důvody pro zrušení rozhodnutí a uvádí důvody pro odmítnutí argumentů žalovaného uvedených ve vyjádření.

Soud ze správního spisu zjistil, že dne 16.3.2007 požádal žalobce o zprostředkování zaměstnání a na základě této žádosti byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Současně byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Ve stejný den požádal jmenovaný o přiznání podpory v nezaměstnanosti a byl poučen o právech účastníka správního řízení. Rozhodnutím č.j.: BMA-5099/2007-21 ze dne 20.3.2007 byla žalobci přiznána podpora v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 1, § 42 odst. 1, § 43 odst. 1 písm. c) a § 50 odst. 1, 3 a 5 zákona o zaměstnanosti ode dne 16.3.2007 ve výši 7.465,- Kč měsíčně po dobu prvních tří měsíců a ve výši 6.719,- Kč měsíčně po zbývajících podpůrčí dobu, celkem po podpůrčí dobu 12 měsíců. Dne 20.12.2010 předložil žalobce úřadu práce Dohodu o narovnání, kterou dne 23.7.2010 uzavřel s bývalým zaměstnavatelem. Podle smlouvy se strany dohodly, že výpověď z pracovního poměru dána žalobci zaměstnavatelem dne 11.12.2006 je neplatná a pracovní poměr žalobci skončil dne 30.9.2009 uplynutím doby určité, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva. Usnesením Městského soudu v Brně č.j.: 13 C 88/2007-223 ze dne 5.10.2010 bylo soudní řízení zastaveno, neboť žalobce vzal žalobu na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru zpět, s odkazem na dohodu o narovnání. Následně zahájil úřad práce

správní řízení z moci úřední ve věci stanovení povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti ode dne 16.3.2007 do 15.3.2008, jelikož u žalobce došlo k souběhu trvání pracovněprávního vztahu a poskytování podpory v nezaměstnanosti, čímž vznikl přepletek na podpoře v nezaměstnanosti ve výši 82.878,- Kč. Ve správním řízení žalobce uvedl stejné argumenty jako v žalobě, soud pro stručnost rozhodnutí na ně odkazuje. Po provedeném správním řízení vydal úřad práce dne 15.2.2011 rozhodnutí, který žalobci stanovil povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti ve výši 82.878,- Kč za období od 16.3.2007 do 15.3.2008 podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Proti rozhodnutí o stanovení povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti podal žalobce dne 28.2.2011 odvolání, kde uvedl, že rozhodnutí považuje za nepřiměřeně tvrdé, neboť od roku 2007 se svým zaměstnavatelem vedl soudní spor o neplatnost výpovědi, jenž skončil koncem roku 2010, a to tak, že dohodou o narovnání uznal zaměstnavatel neplatnost výpovědi z pracovního poměru a potvrdil, že jeho pracovní poměr skončil nikoliv výpovědí, ale až uplynutím doby sjednané v pracovní smlouvě, a to k datu 30.9.2009 a dále uznal jeho nárok na náhradu mzdy s tím, že se zavázal zaplatit náhradu mzdy pouze z části, poníženou o částku rovnající se výplatě částky poskytnuté úřadem práce z titulu podpory v nezaměstnanosti. O tuto částku byl zaměstnavatelem krácen, a pokud by měla být stanovena povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti, pak nechť je povinen vyplatit ji zaměstnavatel a nikoliv on. Dále zopakoval námitky uvedené ve vyjádření ohledně zápočtu již vyplacené podpory a podpory, která by mu náležela od 1. 10. 2009. Dne 6.4.2011 žalobce odvolání doplnil a úřadu práce sdělil, že úřad práce dne 31. 3. 2011 zahájil obnovu řízení z moci úřední na základě stanoviska Městské správy sociálního zabezpečení v Brně uvedeném v přípise ze dne 23.3.2011 adresovaném úřadu práce, ve kterém se uvádí, že dohoda o narovnání ze dne 23.7.2010 nemá podle ustanovení § 11 odst. 2 poslední věta zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), účinky, co do účasti na důchodovém pojištění od 1.3.2007 do 30.9.2009, a to z důvodu, že dohoda o narovnání ze dne 23.7.2010, podle které se dohodl se zaměstnavatelem, že pracovní poměr skončil dne 23.9.2009 místo neplatného skončení dnem 28.2.2007, není soudním rozsudkem, což je pro účast na důchodovém pojištění, resp. započtení doby účasti na tomto pojištění, nezbytné. Jak bylo výše uvedeno žalovaný postupoval podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Spornou otázkou v daném případě je, zda byl žalobce povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti za situace, kdy dne 27. 3. 2010 uzavřel spolu s bývalým zaměstnavatelem dohodu o narovnání. V této si strany stanovily, že výpověď z pracovního poměru dána žalobci zaměstnavatelem dne 11.12.2006 je neplatná a že pracovní poměr skončil až dne 30.9.2009, uplynutím doby určité, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva.

Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci nebo jejich části, bylo-li příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení jeho pracovněprávního vztahu je neplatné a tento vztah trvá i nadále. Toto ustanovení řeší vracení podpory v nezaměstnanosti (podpory při rekvalifikaci) úřadu práce v **taxativně** vyjmenovaných případech, kdy sice fyzická osoba přiznání a neoprávněné poskytování svým jednáním nezavinila, ale vzhledem k uvedeným okolnostem dochází k duplicitnímu poskytování prostředků z různých zdrojů – z

důchodového pojištění, z nemocenského pojištění, formou náhrady mzdy nebo platu (§ 69 zákoníku práce). Nárok na vrácení podpory v nezaměstnanosti (podpory při rekvalifikaci) zaniká uplynutím doby pěti let, a počátek pětileté promlčecí lhůty se počítá pro každou splátku samostatně.

Nespornou skutečností mezi stranami je, že dne 11. 12. 2006 došlo k rozvázání pracovního poměru mezi bývalým zaměstnavatelem a žalobcem. Je třeba připomenout, že o tom, zda došlo k neplatnému rozvázání pracovního poměru je oprávněn rozhodnout jen soud (viz ustanovení § 72 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů). Jen soud je příslušným orgánem, který může rozhodnout, zda šlo o neplatnou výpověď, anebo schválit mezi účastníky smír, které má stejný účinky jako rozsudek ve věci samé, a který zpravidla obsahuje dohodu o skončení pracovního poměru. V daném případě však soud nevyslovil neplatnost této výpovědi. Soud usnesením č.j. 13 C 88/2007-223 ze dne 5. 10. 2010 řízení zastavil v důsledku zpětvzetí žaloby. Podle názoru soudu platnému skončení pracovního poměru došlo již dne 11. 12. 2006, neboť dohodou o narovnání nelze nahradit rozhodnutí soudu. Narovnání je dohoda účastníků závazkového právního vztahu, kterou účastníci odstraňují spornost nebo pochybnost vzájemných práv a povinností tím, že je ruší a nahrazují je novými. Narovnáním mohou být upravena mezi účastníky jakákoliv sporná práva, kterými mohou disponovat, včetně práv promlčených. Sporností práv ve smyslu tohoto ustanovení se nemíní soudní spor mezi účastníky, nýbrž rozdílný názor účastníků na otázku existence, platnosti závazku, jeho kauzy či obsahu (co, popř. v jakém rozsahu, má být plněno, kdy apod.). Účelem narovnání není zjistit, jak se věci ve skutečnosti mají, ale předejít dalším nesrovnalostem nebo sporům tím, že původní závazek, v němž se sporné právo vyskytlo, se zruší a nahradí závazkem novým.

V této situaci měl správní orgán zkoumat, zda žalobce vykonával výdělečnou činnost, anebo mu byla zaplacená náhrada mzdy, z něhož byla odvedena část odpovídající sazbě pojistného podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti, v tehdy platném znění. Žalobce v žalobě poukazoval na skutečnost, že úřad práce v jiné věci rozhodoval na podkladě stanoviska Městské správy sociálního zabezpečení v Brně, podle něhož dohoda o narovnání ze dne 23.7.2010 nemá podle ustanovení § 11 odst. 2 poslední věta zákona o důchodovém pojištění účinky, co do účasti na důchodovém pojištění od 1.3.2007 do 30.9.2009, a to z důvodu, že tato dohoda není soudním rozsudkem, což je pro účast na důchodovém pojištění, resp. započtení doby účasti na tomto pojištění, nezbytné. Nelze souhlasit s žalovaným v tom, že jde o úplně jiné spory, které spolu nesouvisejí. Naopak. Pokud by šlo o náhradu mzdy vyplacené v důsledku neplatného rozvázání pracovního poměru, šlo by o příjem započitatelný do vyměrovacího základu pojistného na sociální zabezpečení. V takovém případě by náhrada mzdy měla charakter ekvivalentu mzdy, který by byl třeba započítat na jednotlivé kalendářní měsíce po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru. V důsledku toho by doba od neplatného rozvázání pracovního poměru do skončení pracovního poměru započítávala do dob důchodového pojištění s tím, že by v takovém případě byl povinen vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti.

Soud se ztotožnil s názorem žalobce, že správní orgány nesprávně zhodnotily právní stav věci. V posuzovaném případě soud nerozhodl o neplatnosti pracovněprávního vztahu, přičemž dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti má povinnost vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti, pokud bylo příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení jeho pracovního vztahu je neplatné a tento vztah trvá i nadále. Navíc se nezabýval charakterem vyplacené částky ze strany bývalého zaměstnavatele, tedy zda měla charakter náhrady mzdy, anebo šlo o závazkový vztah mezi žalobce a bývalým zaměstnavatelem, který by nezakládal

povinnost vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti. Za této situace nezbývalo soud nic jiného, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému zpět k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem uvedeným v tomto rozsudku.

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu podle § 60 odst. 1 s.ř.s. náleží náhrada nákladů řízení. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představuje náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 4 úkony (§ 11 písm. a, 2 x d, g vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, 2 x písemné podání k soudu a účast na jednání) právní služby v částce 2.100,- Kč za jeden úkon, celkem 8.400,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f, vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 1.200,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že právní zástupce doložil soudu, že je plátcem DPH, zvyšuje se celková částka o 1.920,- Kč, odpovídající této dani. Žalovaný je tedy povinen zaplatit celkem 11.520,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. července 2012

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová